

A classical oil painting of a woman, Isabella Parmská, with her hair styled in braids, wearing a lace-trimmed dress and a ruffled collar. She is holding a bouquet of flowers. In the background, there is a vase with more flowers on a green pedestal.

**MICHALA
GÁNOVSKÁ**

Izabela Parmská

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú
vyhradené.

ISBN 978-80-89515-13-4

MICHALA GÁNOVSKÁ

Izabela Parmská

Grafická a technická spolupráca: Tomáš Lackó, Kristián Kitlei,
Edícia: MEA 2000 o.z. – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0064-9

Keď 6.októbra 1760 spečatila Izabela svoj osud s Jozefom II. vedela, že z Viedne už neodíde. Jej život sa bude odohrávať len na tomto mieste. Svadba bola očarujúca, Izabela ako stred vesmíru a následník trónu len obiehajúca planéta. Vopred dohodnuté zväzky nekončili láskou, ale ona mala šťastie, že sa do nej Jozef II. na prvý pohľad zamiloval. Ďakoval svojej matke Márii Terézii za to, že ho aj napriek jeho počiatocnej nevôli oženila. Izabela mala v tom čase iba devätnásť rokov a ani len netušila, čo pre ňu bude manželstvo znamenať. Otec jej povedal, že musí spečatiť mier medzi Rakúskom a Francúzskom a dal jej zbalit' všetky veci. Celou cestou premýšľala, prečo práve ona má byť tá „pečať.“ Ako dôkaz mieru musela obetovať svoj život a sny. Pred rokmi snívala o tom, že sa raz vydá, ale z lásky. Vtedy sa zdôverila svojej učiteľke, ale tá ju hneď zahriakla :

„Vy, moja milá, nemáte právo na lásku. Vám bol daný iný osud ako ostatným. Vy budete posol mieru.“

Teraz už tieto slová pochopila.

I.

Týraná vlastnými citmi

Ráno po svadobnej noci bolo tým najhorším ránom, aké kedy Izabela zažila. Dvíhal sa jej žalúdok, vôbec si nevedela vysvetliť, čo sa v noci dialo. Asi to tak má byť, utešovala sa. Jozef je predsa budúci cisár, určite mu bolo všetko vysvetlené. Láska sa dá robiť aj bez lásky, vzdychla si.

Raňajky vôbec nezjedla. Celý deň myslela na svojho nového manžela.

Lenže nie preto, že jej chýbal, ale hanbila sa za to, čo jej v noci urobil. Nechcela sa o tom rozprávať. Deň bol napriek tomu rušný, zoznamovala sa s celým kráľovským dvorom. Pred Máriou Teréziou mala obrovský rešpekt, ale tá ju zahŕňala pozornosťou a materinskou láskou.

Keď sedeli v záhrade a popíjali poobedňajší čaj, zdôverila sa Izabela svojej novopečenej svokre:

„Chýba mi domov a mama.“

„Neboj sa, Jozef ti všetko vynahradí.“ – upokojila ju Mária Terézia.

Izabela si vzdychla. Práve tejto odpovede sa obávala. Možno ho časom začne milovať, alebo si aspoň zvykne, pomyslela si.

„Vy..... vy ste sa vydávala z lásky?“ – opýtala sa nesmelo Izabela.

Keby nebola panovníčkinou obľúbenou nevestou, postihol by ju hnev a trest za opovážlivú otázku. Izabela sa však ešte len učila etikete na viedenskom dvore, preto sa Mária Terézia len usmiala a povedala:

„Moja milá, všetko raz príde. Nezahadzuj flintu do žita. Jozef je veľmi pozoruhodný mladý muž a urobí ťa šťastnou.“

Izabela sa začervenala. Pochopila, že svokra odhalila jej (ne)cit k jej synovi.

Nastalo ticho, ale po chvíli k ním pribehla Máriina ďalšia dcéra Mária Kristína.

Veselo sa zabávala s dvornými dámami, ktoré boli všade okolo. Rad sluhov Izabele prekážal vo výhlade, ale so slušnosti nepovedala nič. Až keď Mária Kristína usadla zadychčaná vedľa Márie Terézie, všimla si ju. Bola nádherná. Červené líca jej žiarili, v očiach mala toľko života.... vypýtala si vejár a veselo sa ovievala.

„Ach, to je dnes teplo!“ – vzdychla a spomedzi vejára jej vykúkali oči ako iskriace uhlíky. Upriamila pozornosť na Izabelu.

„Moja drahá, toto je Izabela, teraz sa už spoznávate osobne.“ - ukázala Mária Terézia na nevestu.

„Ja som Mimi.“ – predstavila sa Mária Kristína nesmelo.

„Izabela, tvoja švagriná.“ – obidve sa usmiali.

Večer bol nudný, Jozef prišiel z poľovačky unavený a takmer hneď ako svoju manželku pozdravil, zaspal.

Izabela sa dívala von oknom a pozorovala nočnú oblohu.